

Trojční Pevnost - Chatrč

Kdosi kdesi řekl, že „pokud se budeme snažit pochopit trojjediného Boha ztratíme rozum, ale pokud tomu nebudeme věřit ztratíme duši.“ Bůh křesťanů jsou/je údajně tři osoby v jedné esenci, neboli tři „kdo“ v jednom „To“. Bůh se tedy stává abstrakcí, esencí, a Ježíš i Duch Svatý, každý plně Bohem. Trojjediný Bůh je nepochopitelnou záhadou, kterou v Bibli nikde nenajdeme, ale před kterou se prý musíme sklonit. Před jakým Bohem se tedy skláníme? Je to Jahve, Bůh Abrahama, Jákoba a Ježíše, nebo nějaký jiný bůh? Je to prý klíčová, ba dokonce základní doktrína, ale v Bibli o ní není jediná zmínka! To ticho je přímo ohlušující. V Bibli je tisíce míst, kde je Bůh popsán jako jeden, jediný, já, on, ten, ale ani jedno, kde je Bůh popsán jako tři, nebo trojjediný, nebo dokonce tři osoby v jedné esenci. Pokud by všude v Písmu byl Bůh popsán jako tři, nebo troj-osobní a já tvrdil, že Bůh je jeden, nikdo my nebude věnovat sebemenší pozornost.

Tou skutečnou záhadou tedy je proč uctíváme trojjediného Boha, zatímco Ježíš říká, že „*praví ctitelé se budou klanět Otcí v duchu a pravdě*“? Je Ježíš tím Bohem Otcem? Soudě podle křesťanských písní, chval a modliteb se domnívám, že mnoho křesťanů si asi myslí že ano.

Bůh nám tedy údajně zjevil, že je trojjediný, ale toto zjevení zůstává záhadou a máme ho prý brát vírou. Až úsměvně usvědčující je, že v Bibli nikde nenajdeme nevyslovenou záhadu, kterou máme brát vírou. Pokud Bůh nějakou záhadu zjevil (údajně to, že není jediný ale trojjediný), tak už není záhadou. „Fakt že trojjedinost zůstává záhadou pro lidský rozum, přes to, že byla údajně zjevena Bohem je nejsilnějším argumentem proti považování to za zjevení: tak jako všude v Bibli, pokud Bůh něco odhalil, tak je to srozumitelné.“ (Robert Hach)

Tvrdit že Boží Trojjedinost je nepochopitelnou záhadou, která musí být přijata vírou znamená nahradit apoštolskou víru, která je záležitostí přesvědčení skrze porozumění, mystickou vírou, která musí hledat jiný způsob než porozumění, aby si našla cestu do srdce. Tou jinou cestou je pak často autoritářské vnučování, nebo mlhavá mystika.

Známý teolog a kazatel Martin Lloyd-Jones říká „Takže když uvažujeme o této velké a požehnané doktríně Svaté Trojice, jestli že nakonec rozumíme tomu co říkáme nebo ne, musíme stále říkat, že nevěříme ve tři Bohy. Bůh je jenom jeden.“

Co by asi řekl na takový výrok Apoštol Pavel? „*Neboť vám nepíšeme nic jiného, než co čtete a také chápete*“ (2.Kor.1:13) Pro Pavla neexistuje žádná nepochopitelná, zjevená doktrína. Žádná esoterická „záhada svaté Trojice“. Chlubí se tím, že si počíná v „*prostotě a Boží upřímnosti, ne v tělesné moudrosti*“ (2.Kor.1:12) Bůh Bible není nějakou metafyzickou hádankou. Metafyzické hádanky a složité filozofické konstrukce nám staví na obdiv řeční filozofové. Ve své až směšné (pokud by nebyla tragická) snaze „definovat“ Boha, Syna a Ducha se dokonale zamotávají v pavučinách „lidské moudrosti“ a musí kupit jedno nepochopitelné „vysvětlení“ na druhé.

Ježíš je prý sám Bůh v lidském těle. Je 100% Bůh a 100% člověk (což je 100% protiklad). Pouze „prošel“ Marií. Jeho počátek je úplně jinde a jindy, vlastně ani počátek nemá, protože Bůh nemůže mít počátek. Než se stal člověkem byl stvořitelem nebe i země. Byl zplozen Otcem jako Bůh. Bůh ale nemůže být zplozen, je bez počátku, takže Syn byl „věčně plozen“ - sám o sobě nesmyslný termín, a co hůř, popírající Písmo.

„*Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.*“ (Ž.2:7) „*Co v ní bylo počato (genesis) je z Ducha Svatého*“ (Mt.1:20) „*Duch Svatý přijde na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní; proto také (dio kai - právě proto) to Svaté co se z tebe narodí, bude nazváno Syn Boží.*“ (Lk.1:35). Nikde v Bibli není psáno, že Ježíš je věčným Synem Boha. Odkud to učení tedy je? Proč v Písmu není nikde psáno, že Ježíš je zplozen Otcem ve věčnosti? Musí to být důležité, protože bez toho nemůže existovat doktrína o Trojici! Mlčení Bible na toto téma je opět ohlušující. Důkazy jsou opět nepřímé, a hlavně výklad údajně „průkazných“ veršů nebere vůbec ohled na hebrejský kontext ve kterém byli napsány.

Židovské a biblické chápání je, že to co existuje v Božím plánu u Boha v nebi jakoby už existovalo, i když to ještě v současnosti na zemi neexistuje. Je to celkem známý stále se opakující princip v Písmu, ale když přijde na Ježíše najednou neplatí. Když Ježíš například říká „*Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, Syna člověka, který je v nebi*“ (Jan 3:13) nebo „*Což tedy,*

kdybyste viděli Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve?“ (Jan 6:62) máme nasazené tradiční (řecké) brýle a ani nevidíme jak jsou tyto výroky, údajně ukazující na Synovu pre-existenci, pro trinitářský výklad problematické. Dle trinitářského výkladu Syn člověka totiž nebyl z Bohem dříve v nebi, ale byl to Bůh Syn, nebo *Logos* (slovo). Pokud vím tak žádný trinitář netvrdí, že Syn byl v nebi jako člověk. A Ježíš navíc tvrdí, že nejenom že Syn člověka byl v nebi, ale že je teď v nebi (zatímco stojí pevně na zemi a mluví s Nikodémem). Trinitáři musí opět ignorovat (nebo překrucovat) slova Ježíše, aby zachránili tradiční církevní učení a neztratili tak tvář. Kolík je pevně zatlučen a jeho vytažení by způsobilo zhroucení celého trinitářského stanu (chatrče).

Koncil v Niceji v 325 AD potvrdil, že „Bůh, který je nad časem, nemůže plodit v čase“ (Jan z Damašku). Takže usnesením těchto mužů je Bohu zakázáno, aby plodil v čase a dějinách ve svém světě! Oni říkají Bohu co nemůže! V Bibli přitom není ani jediné slovo o tom, že by Ježíš byl zplozen ve věčnosti!

Ortodoxie tvrdí, že Otec je bez počátku a že Syn je také bez počátku, ale zároveň byl zplozen. Co by tomu asi řekl Pavel? „*Nepočínáme si chytrácky ani nepřekrucujeme slovo Boží, nýbrž zjevováním pravdy se představujeme každému lidskému porozumění před Bohem.*“ (2.Kor.4:2) „*Nepíšeme nic jiného než co čtete a také chápete*“ (2.Kor.1:13)

Ježíš „*se stal poslušným až k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil nade vše*“ (Fil.2:8,9) „*On je počátek, prvorozený z mrtvých, aby on sám zaujal ve všem první místo*“ (Kol.1:18). Je nanejvýš významné, že Ježíš je povýšen nade vše až na základě svého dokonaného díla. On tu pozici teprve získává od Boha, což znamená, že dříve ji neměl.

Když si sám začnu určovat význam slov nezávisle na jejich obecně platném významu, pak je možné cokoliv. Faktem ale je, že Bůh zvolil slova, která mají svůj význam, pro komunikaci s lidmi a mezi lidmi navzájem. Protože ale stejné slovo může mít jiný význam podle geografické lokality a kultury, tak musíme věnovat patřičnou pozornost významu daného slova v daném čase a lokalitě. Tragédií křesťanství je, že bylo vytrženo ze svého původního rámu a přemístěno do rámu Řecko-římského, který mu ale vůbec nesedí. Originál je v tomto rámu úplně zohýbaný a zpitvořený, zatímco většina křesťanů si to vůbec neuvědomuje, protože Písmo čteme a vykládáme skrze filtr trojiční doktríny.

Ti kteří jsou si vědomi této změny buď upozorňují, že je potřeba radikální revize, jiní v podstatě tvrdí, že míra znečištění je přijatelná a změny příliš náročné a nepříjemné, a další že helenistický vliv byl naopak žádoucí pro zdokonalení křesťanské zvěsti (k nim patří například současný Papež Ratzinger). Většina ale stále tvrdí, že to co máme dnes je ta víra, kterou nám předal Ježíš a apoštolové. Tradice je velice mocná síla – obzvláště pak církevní a náboženská tradice. Nemůžeme být přece téměř 1 700 let skoro všichni v omylu. Bylo by to velice trapné.

Lidé všude mají tendenci přetvářet si Ježíše podle svých vlastních představ. Ne jenom, že Ježíš z Nazaretu byl pod vlivem helenismu přetvořen v samého Boha, ale z jeho matky Marie se stala „Matka Boží“. Bůh přišel k Marii a doslova ji oznámil, že se stane jeho matkou. Nemělo by nás to šokovat, protože to je tradiční církevní učení inkarnace. Nelze se příliš divit katolíkům, že uctívají Marii jako „Boho-roděčku“.

Doktrína inkarnace (v Písmu nepřítomná) měla katastrofické následky na biblické svědectví o jednotě a unikátnosti Boha. Don Cupitt podotýká, že jak jednou tato doktrína pre-existujícího Syna byla vytvořena, tak kult Boha-Syna-Stvořitele ve skutečnosti odsunul jediného Všemohoucího Boha (Jahve) do pozadí. Ježíš se nám tím zjevuje jako sám Bůh a dveře pohanství jsou dokořán otevřené. Jakkoliv dobře míněno, střed pozornosti a uctívání se přesouvá z Boha na člověka. Tento posun nakonec legitimizuje kult humanismu. Jinakost i tajemství Boha se vytrácí. Jeho „svatost“ a „velkolepost“ se stávají zvládnutelné. Bůh je nyní člověk!

Víc než kdy předtím zní jako varující slova Ježíše „*Proč mne nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, než jeden: Bůh.*“ (Lk.18:19)

Neschopnost a nechota církve reflektovat tento cizí vliv (biblická zvěst zvěstována naprosto

odlišným myšlenkovým systémem) znamená, že církev je téměř nevědomě pod silným vlivem pohanství a mytologie. Zde nejde o nějakou doktrinní nuanci, ale úplný posun ve vnímání a chápání Ježíše a Boha Otce (i Duchu Svatého). Pro post-apoštolský vývoj bylo fatální, že apoštolové a ranní, převážně židovští křesťané věřili, že Ježíš byl „pouze“ člověk unikátně zplozen a od narození unikátně pomazan Božím Duchem – Syn Boha a Mesiáš (Kristus). Brzy se ukázalo, že toto vyznání nebude křesťanům z pohanů stačit. Potřebovali a chtěli Boha-člověka.

Církev byla celkem brzy odvedena „jako zajatec skrze filozofii – prázdný svod podle lidské tradice, podle žvlů světa“ (Kol.2:8) k uctívání „jiného Ježíše“ a „jiného Boha“.

Rané civilizace jsou plné mýtů o boho-lidech, bohů sestupujících na zem v lidské podobě. Egyptský mýtus Osirise, boho-člověka je primárním příkladem starým více než 4 500 let. Řekové také měli své boho-lidi, jako třeba Dionysus, který říká svým učedníkům, „To je proč jsem změnil svou nesmrtelnou podobu a vzal na sebe podobu člověka“. Měli bychom věnovat pozornost slovům Pavla který píše: „světské a babské báje odmítej“ (Tim.4:7)

Církev brzy opustila svůj Hebrejský základ a ve svém novém prostředí nasákla pohanství nauky. Na konciliu v Niceji v 325 AD křesťanství adoptovalo svou vlastní verzi „Boha-člověka“, - „Boha Syna,“ modelovaným na těchto pohanstvích mýtech a nikoliv na Písmu. Pro ty kdo chtějí zůstat věrni Bibli je nyní čas opustit „Boha Syna“ a spolu s apoštoly vyznávat Syna Božího a Mesiáše, Ježíše z Nazaretu, „toho muže,“ jak říkají apoštolové ve svých kázáních. **Je nejvyšší čas brát všechny Ježíšova slova zcela vážně, nic si k nim nepřidávat a nekorigovat jeho výroky pozdější církevní doktrínou.** Pojmy Trojjediný, Bůh-člověk, Bůh Syn, Bůh Duch Svatý, inkarnace, esence, sou-bytnost atd. mají jedno společné – v Bibli je nikde nenajdeme!

Musíme trvat na biblickém učení o Ježíši jako unikátně zplozeném člověku, Bohem pomazanému Mesiáši (Kristu), Božím Beránku bez vady, který patří do stejné rodiny jako Adam, Abraham, Mojžíš a David. Tento muž svou spravedlností byl vzkříšen k nesmrtelnosti, jako prvotina z lidské úrody a vyvýšen až na Boží pravici, jako první oslavený, nesmrtelný Člověk – náš věčný Král a Velekněz, naše jediná cesta k Bohu.

To je zcela jiné než kterékoliv lidské náboženství, či mýtus. Zde je divu-plnost naší víry: Na Boží pravici je opravdový Člověk, skutečný muž! On je dokonalým příkladem všeho toho co Bůh Otec může udělat skrze člověka plně vydanému jeho vůli a plně naplněnému Jeho Duchem Svatým. On je ten druhý a poslední Adam, dokonalý (bezhríšný) Člověk, unikátní syn Boha.

„Hle, vidím nebesa rozevřená a Syna člověka, jak stojí po pravici Boží“ (Sk.7:56)

Kéž nás tato nádherná pravda vyvede z mystické trojiční mlhy a zmocní k posvěcenějšímu životu a větší víře. Ano my můžeme protože Kristus mohl. Kéž naplníme Ježíšovu modlitbu a jsme jedno s Otcem tak jako on je jedno, a budeme naplněni až do vsí plnosti Boží a pak budeme konat skutky jako Ježíš a ještě větší. Neboť Bohu Otci patří všechna sláva i moc až na věky!

Autor: David Starosta